

Yzedin
Hima

BIBLIOTEKA

85H-1
H 65

HOMAZH
ERES

Poezi

EBB

Ento Botues Berat
1994

BSH-1
H 65

YZEDIN HIMA

HOMAZH ERËS

poezi

SHTEPJA BOTUESE "JANI VRUHO" Berat
1994

Redaktor: Balil Gjini
Piktor: Arben Golemi
Korrektor: Gent Arianiti

Piktura e kopertinës, nga Patrick DAMIOLINI

Botues: Xhevahir Lleshi,
Shtëpia Botuese "Jani Vruho" Berat
Adresa: Pranë Muzeut Historik, Berat
Tel. (+355 623) 2244
(+355 623) 2486

U fut në shtyp në maj 1994
Doli nga shtypi në qershor 1994

Të gjitha të drejtat i rezervohen botuesit
Realizimi në kompjuter Firma FIDIA & MIRON

Ndarja

Këtë natë
jam peshk i kapur në rrjetë
dhe përpëlitja e tij mbi zall.
Jam bredhi i lartë
me sharrën në trup
Jam bora e shkëmbit
nën shiun përvëlues
Jam dre i mbërthyer
dhe klithma pa shpresë
Jam kallam i vetmuar
nën erën e marrë
Këtë natë
Ti ike larg
Uji më ngriu në pellgjet e syve
brenda tyre
portreti yt i krisur.

Sytë e maces

Shqisat janë tendosur si hark.
Nga muret
Gurët lëshojnë sythe të gjelbër.
Hapat e saj
Ndihen që larg,
Xhamat e dritareve
si liqenet në dimër ngjethen
Dera fërgëllon si vajzë e virgjër
Nga pritja për t'u hapur
Macja më shikon me sy të çuditshëm
E dëboj, e godas, e qortoj
i lutem të iki,
ajo nuk lëviz.
Ngjesh putrat mbi parvaz
e më vështron në sy
Ajo vjen
me hapa bore

Shikimi i maces më tmerron.
pastaj gjithçka shkrihet, rimet
edhe muret me sythet e gjelbër
edhe xhamat si copa valësh
nën një puthje të gjatë
të prerë nga mjaullimat e maces.

Homazh erës

Pemët kanë harruar të hepothen
dhe trungjet kanë vënë dhjamë
pemët qëndrojnë drejt si qirinjtë në kishë
dhe degët krahë të tepër i kanë.
Zogjtë përtojnë të fluturojnë
me milingonat shëtisin në bar
dhe krahët i heqin zvarrë.
Flokët e vajzave më nuk flladiten
të mbulojnë intimitetin në buzë.
Gjithçka u tha e mbeti postulat
edhe nata, edhe dita, edhe pluhuri në rrugë.
Lumi është kthyer në një pellg vaji
dhe zvariset në shtratin e vjetër
pa një dallgë, pa një rrudhë.
Njerëzit i krehin flokët një herë në javë
dhe gurët janë fiksuar si pllaka varri.

Gjithçka ka zënë vend si në një manastir
ka kohë që nuk fryn erë
ka kohë që mungon sfida e erës.
Njerëzit ecin ngadalë në homazhin e erës.
1987

Lumenjtë i dua

Lumenjtë i dua ..
edhe ujëpakët edhe valëshumë
Po turbullohem nga turmat
që lumenjtë imitojnë
kur dalin në rrugë
Lumenjtë dinë ku shkojnë
Lumenjtë dinë nga rrjedhin
Dhe para detit
nuk kanë asajë kompleks,
Turmat e irrituara,
Turmat pa shtrat
Që nuk kanë një burim
Që nuk synojnë një det
Verbërisht si ai nxënësi i dobët
kopjojnë lumenjtë.

Zogjtë ikën larg

Zogjtë ikën larg
dhe kupa e qiellit u kris.
Degët e gjelbëra një nga një dhanë shpirt.
Mbeta një trung si shtrat i tharë lumi
Ku vetëtimat takohen dhe bëjnë dashuri
Foletë bosh, braktisur nga zogjtë
kupa iluzionesh prehen nën shi.
Zogjtë ikën larg.
Kope milingonash vërshuan nëpër shtat
Kotësisht zbresin poshtë
idiotsisht ngjiten lart
Tani po pres vetëtimat
miket e mia të vetmisë
Një ditë të shprazin flakën, të ndezin zjarrin
Të djegin strëmundimin e kotë të insekteve
Nga poshtë lart